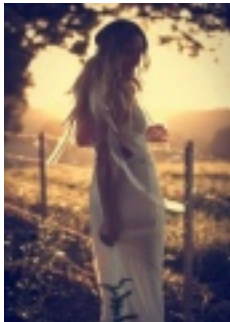

Em Là Thiên Thần Hay Phù Thủy

Contents

Em Là Thiên Thần Hay Phù Thủy	1
1. Chương 1: Con Người Kỳ Lạ	1
2. Chương 2: Em Là Ai?	2
3. Chương 3: Rinny Of Blue Rose	5
4. Chương 4: Thủ Lĩnh Máu Lạnh	7
5. Chương 5: Hạnh Phúc Đến Bên Anh..	12
6. Chương 6: Nụ Hôn Phù Thủy....	14
7. Chương 7: Kế Hoạch Trả Thù...	16
8. Chương 8: Thiên Thần Mang Mặt Nạ Phù Thủy...	18

Em Là Thiên Thần Hay Phù Thủy

Giới thiệu

Truyện teen là những truyện để lại trong lòng bạn đọc những ấn tượng sâu sắc vì một lẽ giản đơn, đó

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-thien-than-hay-phu-thuy>

1. Chương 1: Con Người Kỳ Lạ

Nó rào bước đi trên đại sảnh căn biệt thự nhà nó, và đây cũng chỉ là căn biệt thự nhỏ nhất Lịch Gia. Bây giờ, phía trước đang mở party,nó ghét tiệc tùng lắm nên chán nản bỏ đi. Nó ra hậu hoa viên , đến bên cạnh cái hồ nước trong veo mà mẹ nó thích nhất.ánh trăng phản chiếu dội vào mặt hồ, hắt lên mặt nó một thứ ánh sáng kì ảo. Nó ngược mắt nhìn lên trời, nơi những ngôi sao sáng nhất đang lấp lánh. đôi mắt vô hồn của nó trở nên long lanh,bỗng chốc cả cơ thể nó như phát sáng lộng lẫy dưới ánh trăng khuya , làm cho trái tim hân dao động.

Hắn đã đứng đó từ lúc nào, có lẽ đến trước lúc nó tới. Hắn nhìn nó như chìm vào cơn mộng bỗng giật mình tỉnh thức.Tiếng kêu của 1 đám tiểu thư nhà giàu được mời dự tiệc hét lên:

- Anh Jen kìa!

Hắn vội vã trốn sang 1 cái cây khác gần hồ: "tụi quái vật này" hắn thầm thì.

Về phía nó, nó vô cùng tức giận vì bọn kia dám xông vào cấm địa. nó không lộ 1 chút cảm xúc, lạnh lùng quát:

-Biến đi!Lũ rác rưởi.

làm cả bọn nó sợ hãi bỏ chạy. bọn nó vút bóng, cô quay về phía cây hắn trốn, thét:

- Ra khỏi đó ngay! đồ chuột nhắt.

Hắn giật mình, bước ra, tiến về phía cô.

-Chào em! tôi là Âu Lạc Thiên, cứ gọi tôi là Jen. Cảm ơn em đã....

chưa dứt câu, hắn đã bị nó đuổi:

-Tôi không hỏi anh!biến!

Hắn đơ người ,dường như trúng tiếng sét ái tình,hắn yêu nó.

-Anh yêu em mất rồi, cô bé ạ- hắn điên dại tỏ tình

Nó gườm mắt không chút cảm xúc ,quát:

-Biến ngay, trước khi tôi giết anh!-

Nhưng mà, anh...

Hắn bị nó cho 1 cái tát rõ đau.

- Đừng khiến tôi điên lên-nó nói, rồi bỏ đi.

Còn mình hắn, cứ đứng đó,má đỏ bừng,tim đập thành thịch.

-Ôi tình yêu của ta

2. Chương 2: Em Là Ai?

Hôm sau...

Nó nói với ông là muốn chuyển đến trường yakry-trường ông nó xây, 1 ngôi trường nổi tiếng mà hết thầy con cái nhà quý tộc nào cũng muốn vào. 100% ông nó đồng ý. Ông nó chờ ngày này lâu lắm rồi mà. Thế là ông sửa soạn cho công chúa yêu đi học.

tại trường...

Hắn phóng chiếc way100 lao vào cổng trường và xem tí là tông phải nó, hắn quay lại cười khẩy 1 cách khinh bỉ.Nó tức lắm, chửi hắn:

-Cái đồ chết bầm, đâm xe vô cột điện luôn đi.-

Vừa dứt câu, nó chợt nhận ra hàng chục ánh mắt hình viên đạn ném về phía nó. ế!

...

Thực ra hắn đâu có nhận ra nó là mối tình "sét đánh" của mình. Nó bây giờ chẳng khác gì con bé quê mùa, ngố ngáo không giống như một cô tiểu thư lộng lẫy, lạnh lùng, huyền bí nữa.(chặc) lại còn đeo chi thêm cặp kính ngố tròn mới đọc chứ.

Nó vụt chạy thật nhanh, gần đến phòng hiệu trưởng, nó xô phải Bích ly hot girl của yakry. Ly đẩy nó ra, cho nó 1 cái tát chảy cả máu môi.

- Con điên kia, mù hả?

Nó ríu rít xin lỗi, méu máo nói:

xin lỗi ...,mình hok cố ý!

- Bỏ bàn tay dơ bẩn của mày ra! bẩn áo tao.- Vừa nói, Bích Ly vừa xô nó ra khiến nó ngã lăn ra.

Nó mím chặt đôi môi chảy máu của mình, vụt chạy vào phòng hiệu trưởng. nó sợ không kiểm soát được bản thân mà đánh người.

tại phòng hiệu trưởng.....

Nó bước vô ,giọng lạnh lùng trên khuôn mặt bị bầm một bên.

-chào thầy!-nó gọi.

HT giật mình, gượng cười, giọng sờ sợ nói:

-Chào...chào tiểu thư!

-Tôi làm gì mà ông sợ vậy hả!-nó liếc xéo ông HT, đôi mắt lạnh đến sợ.

-Á! à không, phòng của tiểu thư là 10a1.

-Tốt! - nó bỏ đi không quên dặn:

-Kín miệng về thân phận của tôi đấy.

-vâng..vâng-

Trước cửa lớp...

Cô Lia thấy nó liền mời vào:

- Giới thiệu vs các em ,đây là hs mới chuyển đến từ Bluerain.

-Chào các bạn- nó nở nụ cười dễ thương -Mình là Lịch tiểu Du ,cứ gọi mình là Rin, rất vui được gặp các bạn.

Không một tiếng trả lời , lớp im lặng đến nghẹt thở. Cô Lia liền mời nó về bàn trống cuối lớp.

Bỗng,nó chợt nhận ra rằng :2 bên nó là kyo và kan.Phía sau là 1 chàng cực kì dễ thương, chính là jun ...và đằng trước ế!không thể nào,tên đáng ghét xuất hiện Nó lên thiên đường,tên chủ nhân của chiếc way100.

Nó cố tiến bước xuống bàn mình và rồi...

Nó té nhào xuống đất trong tiếng cười thích thú của cả lớp.Cái tên chó chích dám móc chân mình.

Nhưng sao kyo và kan.2 đứa bạn thân nhất của mình lại không đỡ mình dậy.nó nghĩ.có lẽ cả 2 không nhận ra nó.

nó tức lắm.ngongh inh75:

Bất thành linh,cậu bạn dễ thương đến đỡ Nó dậy và nở 1 nụ cười thiên thần hỏi:

-Bạn không sao chứ?

-À! uhm hok sao, cảm ơn p.

Nó đứng dậy,yên vị tại chỗ ngồi của mình,trong đầu thâm nghĩ (kyo,kan...hãy đợi đây...chị sẽ ày bik tay)

Reng.....reng...gggg.

-aaa... tạm biệt giờ học dài mỗi cổ,nhức lưng-nó kêu lên.

Cũng phải! trong giờ học nó toàn úp mặt xuống bạn ngủ nên mới bị nhức mũi. Nó duỗi 2 tay 2 chân, vươn vai 1 cái rồi chậm rãi bước xuống canteen.

- oh my god!-nó thốt lên- Không thể tưởng tượng nổi cái gì diễn ra trước mắt tôi thế này.

Trước mắt nó, 1 đám công tử,tiểu thư chen nhau mua đồ. bạn ghế thì chật cứng mà không có lấy 1 không gian riêng.

-cái trường nổi tiếng này vô phép quá-nói nói thảm.

ọt...ọt

-chik tiệt! cái bụng lại kêu ngay lúc này. chẳng lẽ mình phải chen vô theo lũ heo đó.

Nó chán nản, ôm bụng đói rã rời lên lớp. Nằm úp mặt xuống bàn, nó rên rỉ:

- aaa...! Đói chik con rồi ông ơi!

...phịch

Nghe có tiếng vật gì đó, nó ngẩng đầu lên thì thấy cậu bạn hồi sáng giúp nó đứng ngay bên cạnh cùng với bịch bánh bông lan vani thêm 1 hộp vinamilk.

-Bạn... cái này...- nó ấp úng.

-Thấy bạn tội quá, cho bạn đó.

-ah. thank you- mắt nó sáng rực

Cậu bạn nhìn nó ăn ngon lành, bất giác hỏi:

-Bạn tên gì?

-a' (nhoàm) Lục Tiểu Du, cứ gọi mình là rin- nó vừa nhai vừa , nói còn bạn?

-Mình là Hồng lục Minh, gọi là jun được rồi.

Suy nghĩ cái gì đó, jun bỗng trêu nó:

-Mà lần đầu tiên mình nghe than mà lại gọi ông đó, bình thường người ta gọi má ơi không a'!

Nó khựng lại, mặt tối xầm, Đôi mắt nó trở nên vô hồn, trong 1 khoảng khắc nào đó ,nó bỗng nhớ lại quá khứ năm nó 4 tuổi. cũng như bao bé khác, rin có 1 tâm hồn trẻ con thuần khiết, ngây thơ như 1 thiên thần. một ngày kia,nó đi mua sắm cùng mẹ. nó vẫn thường hay như vậy khi có người nhắc đến những từ liên quan đến mẹ(đại khái là má,mẹ...)

-Mẹ!mẹ ơi.Con muốn ăn kem.

-Rin yêu, con đợi mình đến siêu thì rồi mua sau nhé!

-Hok chịu đâu, rin muốn ăn kem bên đó cơ.

-Nhưng hôm nay xe đông quá rin à.-mẹ nó dễ dàng.

-huhu, không chịu đâu, mẹ hok thương rin nữa rồi.

-Rin ngoan-mẹ nó lúng túng- Để mẹ mua cho rin nhé.

-thật à, nó dụi nước mắt.

-uh, thật, rin đứng đây đợi mẹ nha.

-Hura...-

Mẹ nói lách len qua giữa dòng xe đông đúc, trả tiền xong, mẹ nó quay về, thấy mẹ gần tới nơi ,nó đột nhiên xông ra đường thì...

Tin..Tin...Tin..... kiiiiiiiiiiiiiiiiit... ầm

rào...rào... - mưa bắt đầu rơi.

Mẹ nó ngã xuống, tay cầm chặt que kem lạnh buốt,...phút chốc, trước mắt nó 1 màn đen bao phủ, chỉ nhìn thấy mẹ nó, máu...rất nhiều.

Nó run lên, ôm chặt lấy mẹ, mặc áo trên người mẹ vẩy vào áo nó.Nó nghẹn cứng họng, không thể khóc được nữa, tim nó thất lại.Nó kêu gào

trong cơn mưa, tiếng kêu thảm thiết...

- Mẹ..Mẹ ơi...aaa-nó hét lên thật to

-Tại con.. tại con hết...mẹ tỉnh dậy đi...Rin sẽ nghe lời mà...huhu..

Mẹ...mẹ...meeeeeeee...aaaaaaaaa....

Thấy nó là lạ làm sao, jun lay nó làm nó giật mình. Hình ảnh của mẹ nó vụt biến. Nó ngẩng mặt lên, ánh mắt trở lên kì lạ, jun chợt thấy sợ nó nhưng không hiểu sao, tim jun đập thình thịch, và cảm thấy nó vô cùng đẹp.

Nó quay đi, cầm lấy hộp sữa và mẫu bánh ăn dở,bỏ ra khỏi lớp, lạnh lùng cảm ơn Jun.

Jun ngơ ngác, nhưng phút chốc , anh muốn dành cho nó 1 tình yêu ấm áp.

Nó rảo bước đi trên hành lang phòng học. không suy nghĩ, không biết mình đang đi đâu. chợt, hần từ đâu chạy tới, và...

.... rầm...

-Chik tiệt! Không có mắt hả- hần nổi giận lồm cồm bò dậy.

Nó như tỉnh thức,quay về lại hiện thực, nó cao giọng đánh đá quát:

-Mi mới là tên mù, xô trúng người ta mà còn lên giọng.

Hần giận run, cho nó 1 cái bốp làm nó ngã xuống đất.

-Biết điều thì câm mồm biến đi.

Nó cười ranh mãnh:

-cẩn thận cái chân mi kia-rồi nó gạt chân hần làm hần té nhào.

Ngay lúc đó, nó bật dậy, cười mỉa mai hầnrồi bỏ chạy.

Hần sôi máu đuổi theo, nó cố chạy lên sân thượng, nơi cấm học sinh lên, trốn trên đó.Hần đuổi đến cửa sân thường ,thấy bảng cấm mới nghĩ nó không có bên trong nên chạy đi tìm nơi khác.

Còn nó, khẽ nhìn qua khe cửa, khúc khích cười rồi nằm lẩn ra giữa sân thượng ngủ.

Lần đầu tiên trong đời nó có 1 nụ cười thật sự

3. Chương 3: Rinny Of Blue Rose

Reng...reng....

Nó giật mình tỉnh lại ” chuông vô rồi à” nó chán nản, lồm cồm bò dậy,đang tính leo xuống thì có 1 cơn gió thoảng qua như muốn kéo nó lại. Nó nghĩ ngợi gì đó rồi quyết định không xuống, nằm ngửa ra sân, nó suy nghĩ mông lung.

...trong giờ học..

không thấy nó vô, Jun lo lắng, câu giả vờ đau bụng xin xuống phòng y tế lấy thuốc, nhưng vừa ra khỏi lớp là cậu chạy đi tìm nó ngay. Chạy đến lầu 3, Jun gặp hắc như đang tìm kiếm cái gì đó. (hắc cúp học đó mà...hihi)

- sao mày lại ở đây- Jun ngơ ngác hỏi.
- Con khốn chik tiết kia, nó dám gạt chân tao.- hắc bốc hỏa
- ai cơ! mà thôi, mày thấy Rin đâu không?
- hả! Rin là ai?- hắc hỏi.
- nhỏ mới chuyển vô lớp mình đó.
- á! Hóa ra là con bé khốn khiếp đó. nó tên Rin à
- Cái gì! rin gạt chân mày?- Jun lo lắng- có sao không.
- bình thường thôi, té một cái nhằm nhò gì- hắc vênh mặt.
- Tao hỏi Rin có sao không, chắc mày đánh nhỏ rồi nên nhỏ mới gạt chân mày.
- Cái gì! mày lo cho con nhỏ chik tiết ấy hơn đứa bạn tri kỉ 8 năm này hả.- Hắc thấy què què.- Không thấy, tao đang tìm nó nè.
- ” chết rồi, kiểu này hắc sẽ đánh Rin mất” jun nghĩ thầm, mặt lo lắng.
- Mà sao mày quan tâm đến con nhỏ đó zậy- hắc hỏi.
- hồi...hồi nào- mặt hắc đỏ lên.
- Ế! mày thik nó rồi phải không.- hắc trêu Jun.
- Tao..tao không thik...giỡn... đâ..đâu- Jun quay đi.
- __thôi! khỏi dẫu, nể tình mày thik nhỏ, tao cho nhỏ qua lần này.
- thật không- mắt nó sáng rực(bị lừa rồi ông)
- A! hóa qua mày thik nhỏ thật-
- Mà sao cả 2 thằng Blue rose cũng cúp cua nhỉ(ý nói kyo và kan) , tụi nó chăm học lắm mà.- Jun lảng sang chuyện khác.
- Mặc kệ tụi nó, chắc leo lên sân thượng rồi, đi coffe đi, trễ cả nửa tiếng, vô làm gì.
- uh!- Jun đi theo hắc và nghĩ chắc nó hok sao đâu.
- (trong khi đó....)
- Tụi quỷ sứ...cúp 1 lần 5 đứa- bà cô “dạ xoa” hét lên.
- Nó đang lim dim thì nghe tiếng mở cửa...ket...t..
- ê! sao tao thấy con nhỏ mới zô wen wen- kan nói.
- Mày thì nhỏ nào chẳng quen- kyo cào nhàu.
- nhưng mà...ế...chẳng phải là nhỏ đó sao.- Kan chỉ về phía nó nói.
- Ai ày lên đây hả- Kyo hét lên làm nó giật mình.
- “Hóa ra là kyo và kan ” nó nghĩ thầm.
- Tui đứng đâu mặc tui mấy người có quyền gì!- nó thách thức 2 chàng nhà ta.
- Mày láo hả- kyo tát nó 1 cái làm nó té xuống.- biết tao là ai không, liệu hồn.
- Nó không hề đau đớn tí nào, bình tĩnh đứng dậy, , kyo ngã xuống, 2 má sưng lên.

- mày..mày..!- cậu giận run lên.

Nó định cho kyo 1 đạp nữa thì kan lên tiếng:

- thủ lĩnh! là thủ lĩnh phải không.-

Nó nhếch miệng cười và vắn cho kyo ăn đạp.

- Chỉ có Rinny của Blue rose mới tàn nhẫn vậy thôi.

[giới thiệu: Thủ lĩnh của blue rose. 1 kẻ dẫu mặt, vô cùng tàn bạo,độc ác,lạnh lùng,nhẫn tâm,gần như không sợ 1 thứ gì. đã một tay thu tóm trên 20 bang phái có lẫn cả băng đảng xã hội đen.Người khác thường gọi là Rinny of blue rose ngoài ra không bik gì ngoài cái tên đó cả chỉ có người trong bang mới bik tới nó]

Nó bắt cả 2 anh chàng im miệng, không được hé lộ về thân phận nó, đó là điều cấm kị. xong nó bỏ đi.

Bóng nó biến mất, Kyo lên tiếng:

- Sao mày không nói sớm, thằng ngu này- Kyo càu nhàu.

- Thì tao đã bảo là thấy wen rồi còn gì .Cũng may là thủ lĩnh quên chuyện bị tụi mình lơ nên tao mới không bị đánh giồng mày, nếu bị đánh chắc tao mất nhan sắc quá.

- Thui đi ông, tụi tui vừa thui

và cả 2 ở đó đến hết tiết.

Hôm sau nó vào lớp khá trễ, cả người uể oải chỉ muốn ngủ nên nó gục mặt xuống bàn ngủ thiếp đi mặc cho giáo viên vào thích làm gì thì làm.Jun nhìn nó, nghĩ rằng nó mệt nên thì thầm vào tai nó rằng ra chơi nó đợi ở lớp . Vì đang ngủ nên nó không nghe Jun nói gì.

...Reng...Reng...

Ra chơi, các lớp học lùa nhau về phía cắntin, cả lũ người chen chúc nhau như đã bị bỏ đói mấy ngày ấy.Jun cố gắng lắm mới chen vô được, hần liếc nhìn cậu bạn tội nghiệp của mình thở dài:

- Thằng ngốc, sao phải khổ sở thế chứ- rồi hần quát lên- tránh ra!

Cả đám người đang chen chúc phải giải tán sang 2 bên , Jun vội vợ lấy mấy bịch bánh rồi chạy ngay về lớp.Lớp học trống trơn, không 1 bóng người, cậu bạn này thất vọng ngồi bịch xuống ghế chán nản gục xuống bàn.

Trong khi đó, Nó đã có sẵn “cổng phẩm” của Kyo và Kan.Đuổi 2 anh chàng tội nghiệp nhà ta xuống, 1 mình trên sân thượng, nó ăn sạch mấy bịch bánh, uống cạ lon coca rồi lăn ra ngủ

4. Chương 4: Thủ Lĩnh Máu Lạnh

Hần nhìn cậu bạn như đang thất tình của mình, chán nản bỏ lên sân thượng và thấy nó.không hiểu sao hần giận dữ.Lấy chân đạp lên người nó, nó giật mình mở mắt ra thì nghe hần quát:

- ê!ai ày lên đây.

- Tui ở đâu là quyền của tui- nó thản nhiên nói.

- Đứng dậy ngay- hần điên tiết.

- Ok!- nó đứng dậy, phúi phúi cái chỗ bị hần đạp_muốn gì.

Tự nhiên hần ghét cái giọng thản nhiên của nó, hần quát:

- Biến đi!

- Sao tôi phải đi chứ, đồ khủng .

- Con điên!to gan- hấn quát lên và cho nó 1 cái thật mạnh, nó ngã.Hấn bồng giật mình vì thái độ của nó, không hề tỏ ra đau đớn mà chỉ nhìn hấn với con mắt sắc bén...Cốp...chiếc kính của nó rơi xuống vỡ toang, cả khuôn mặt nó bộc lộ 1 cảm giác lạnh lẽo đáng sợ, hấn chợt bị khuôn mặt ấy cuốn hút và kịp nhận ra nó chính là tình yêu “sét đánh” của nó trong khu vườn nhà họ Lịch.

- Mi đừng làm ta điên lên- nó nói với cái giọng lạnh lùng rồi bỏ đi.

Còn mình hấn, cứ ngây ra đó, cả người hấn run lên...Phịch...2 đầu gối đập xuống mặt đất, hấn nhìn lên trời hét lên:

- Rin...Em thật là tình yêu của tôi sao?

Nó không thèm để ý, cứ thế bỏ đi mất hút. Cả 2 không hề hay biết rằng 1 fan của hấn đi ngang qua vô tình nghe phải câu “ Rin...Em thật là tình yêu của tôi sao” và...câu nói đó lọt đến tai Bích Ly, 1 con nhỏ cáo già. Ly nổi giận bởi nhỏ ly thích hấn điên cuồng.

- Tìm hiểu về con bé tên Rin cho tao- nhỏ quát bọn thuộc hạ.

Và 20’ sau Ly biết Rin chính là nó, đứa đã xô trúng mình.

Reng...reng...

Ra về, nhỏ cùng đám thuộc hạ chặn đầu và lôi nó đến phòng đạo cụ dãy B.

- Thứ như mày dám bám lấy anh Jen của tao hả!- Vừa nói ,Ly vừa cho nó 1 cái tát (hzaiaiii đúng là cách đánh ghen của tụi con gái hiện này mà)

- Con điên, Jen là đứa nào tao còn không biết nữa là.

- Đồ cáo già! Câm miệng- nhỏ quát

Nó nhếch miệng cười khinh bỉ :

- 1 lũ vệt mà cũng dám lên mặt với tao hả...hahaha.

- Cho nó 1 trận đi tụi bay- Ly tức giận quát .

Cả đám con gái vâng dạ xông vào đánh nó tụi bụi làm cả thân mình nó bầm dập đầy mình. Mấy phút sau, Tụi Bích Ly mệt lả đành rút lui, nhốt nó lại trong căn phòng tối. Toàn thân nó đau nhức rã rời, nhưng nó không hề la hét 1 tiếng , chỉ nhoẻn miệng cười, nằm bịch xuống sàn ngủ thiếp đi, 2 tay buông thả.

...Mẹ ơi...Phải chăng con đáng bị như vậy...

...Để con sống...Mẹ đã chết...

...ha...ha...ha...tiếng cười thốt lên trong đau khổ

Nước mắt nó không còn chảy được nữa,nó gượng cười để nén nỗi đau...mãi mãi không còn mẹ.

...1 ngày...2ngày...3ngày...thậm chí cả tuần trôi qua, nó không hề lên lớp. Hấn vô cùng lo lắng như muốn phát điên lên. “Rốt cuộc em đang ở đâu...phải chăng em tránh mặt anh hay là có chuyện gì...Anh nhớ em phát điên lên được...” hấn suy nghĩ thần thờ suốt 7 ngày trời.

Hôm đó, sau 1 tuần nó vắng mặt, hấn đi sớm hơn mọi khi. Rảo bước trên hành lang trường và quyết định đặt chân tới bãi cỏ sau trường. Hấn ngồi phịch xuống 1 gốc cây, nghĩ tới nó, nghĩ về cuộc gặp đầu tiên, nghĩ về những lúc nó làm hấn giận run,hình ảnh nó cứ trào về không kể siết,hấn chợt cười,chợt buồn như một kẻ điên nhưng rồi hình ảnh đó vụt tắt khi hấn nghe lũ con gái xì xào. nếu là mọi khi thì hấn mặc kệ tụi nó tám nhưng lần này hấn bật dậy và nghe ngóng vì có 1 nhỏ nào đó vừa nhắc đến nó.

- Ê mày, mấy bữa nay con nhỏ Rin không lên lớp... tao lo là...- nhỏ tóc ngắn ngập ngừng.

- Bị đánh tí thui mà, cả tuần trong đó chẳng nhẽ nó không ra được hả- nhỏ cao nhất nói.

- Lỡ nó còn trong đó thì sao ...- nhỏ tóc ngắn lo lắng.

- Sao mày không vô xem sao- nhỏ tóc 3 màu lên tiếng.
- Tao sợ! Chị hai cấm tao mở cửa vô.
- Bị nhốt cũng đáng...ai bảo nó bám theo anh Jen- nhỏ cao nhất lên tiếng.

Vừa dứt câu, cả 3 cô nàng phát hiện ra hấn đứng đằng sau tụi nó này giờ và nghe hết từ đầu đến cuối. Một con nhỏ run lẩy bẩy hỏi:

- Anh...anh Jen sao..sao hôm nay...a...anh đi sớm vậy..-

Hấn tức giận ,ánh mắt như muốn giết chết 3 con nhỏ đó ngay tức khắc làm tụi nó càng thêm sợ hãi.

- a...anh...tụi...tụi em...- 3 con nhỏ lắp bắp.
- Câm mồm! Tụi mày dấu Rin ở đâu- hấn hét lên.
- Phòng đạo cụ ...tầng 2...dãy B- Con nhỏ cao nhất trả lời.
- Ai sai khiến tụi mày- Hấn quát.

- Là..là chị hai...Bích...- Nhỏ tóc ngắn run rẩy trả lời nhưng bị con nhỏ tóc 3 màu bịt miệng lại.
- Là tụi em thấy nó bám lấy anh nên đánh nó cho đỡ ghét- nhỏ tóc 3 màu trả lời. rồi 2 nhỏ kia gật đầu lia lịa.
- khốn khiếp- nói xong hấn bỏ đi.

Cả 3 nhỏ kia không dám khai ra Bích Ly vì nhỏ Ly rất đáng sợ, chẳng thà bị hoàng tử (hấn) ghét còn hơn bị nhỏ ma nữ đó trả thù.

Hấn tức giận...vụt chạy lên phòng đạo cụ mới phát hiện phòng bị niêm phong. Bình thường không ai lui tới phòng này vì nó quá cũ và cũng vì đã có phòng đạo cụ mới bên dãy A nên gần như phòng này bị bỏ hoang.Hấn nghĩ nó còn trong đó nên ra sức đập cửa...rầm...rầm...

- Rin...rin...Em có trong đó không, rin!

Không 1 tiếng trả lời, nó càng kêu gào lớn hơn,...và rồi...tiếng kêu gào của hấn trở nên vô vọng. “1 tuần...em ở trong đó 1 tuần làm sao sống được...”

Hấn nghĩ nó đã chết...trong căn phòng kín...tối tăm...bụi bặm...giống như cái chết trong cuốn tiểu thuyết nào đó hấn từng đọc. Hấn bất chợt rơi nước mắt...giọt nước mắt dần ông mà ngoài lúc sinh ra đến giờ mới thấy.Hấn hoàn toàn tuyệt vọng.

- Anh yêu em...từ lúc gặp đầu tiên...từ lúc biết em là người con gái anh yêu...tại sao em lại chết...Rin...rin.- hấn rên rỉ trong nước mắt.

Một bàn tay bất chợt đặt lên vai hấn, hấn giật mình quay lại...dụi dụi mắt vì nước mắt làm hấn không nhìn rõ... và rồi, hấn thốt lên:

- Rin...Rin phải không...em còn sống- Hấn run run hỏi.

Đôi mắt nó lạnh căm, xa xăm, nó im lặng không nói gì và khẽ gật đầu.

- May quá- hấn ôm chầm lấy cơ thể nhỏ bé của nó- anh tưởng em đã chết...em sống thật rồi.

Nó bỗng đẩy hấn ra và 5 dấu tay đỏ lôm xuất hiện trên má hấn.

- Em..em..sao em lại...- hấn run lên hỏi.

- Mi không có quyền đụng vào người ta, biến đi,rời khỏi căn phòng này- Nó lạnh lùng đáp.

Hấn giận, thực sự tức giận, hấn hét vào mặt cô:

- Được...tôi mặc xác cô...đồ giẻ lau- hấn bỏ đi

Nó nhìn theo, ánh mắt không chút thay đổi:

- Đồ ngốc, tôi chưa bao giờ cần cậu lo cả- rồi cũng bỏ lên sân thượng.

Biết tin nó lành lặn trở về, Bích Ly giận vô cùng. Cô ta bấm ngay điện thoại, nói chuyện với ai đó và cười, 1 nụ cười yêu ma.

- Lần này, mi chết chắc...Hahaha

...ra về cô ta dẫn theo cả một băng đảng xã hội đen tên blanke cùng với nhóm 11 con nhỏ thuộc hạ của nó chặn đường Rin tại một con đường khá vắng vẻ.

cô ta với khuôn mặt vênh váo, dí sát ngón tay vô trán Nó, nói :

- Lần này ta i chết- Cô ta cười ranh mãnh- tụi bay đánh nó chết đi.

Cả bọn định xông vào thì Rin mặt bình thản, mở cái khuy áo ở cổ rồi vén 1 bên áo xuống ngang vai trái để lộ 1 hình xăm hoa hồng màu xanh .

Chưa hiểu nó định làm gì thì nhóm thuộc hạ cùng Bích ly bị khóa tay từ đằng sau mà kẻ đó chính là băng blanke.

- Mấy người muốn chết hả, buông tao ra- ly quát lên

Cả băng blanke chẳng nói gì,tự nhiên cúi đầu xuống chào Rin:

- Chào thủ lĩnh Rinny of blue rose.- cách kính cẩn.

Hóa ra cái hình xăm là để tất cả các băng đảng nhận ra nó bởi trước giờ chỉ có người trong blue rose mới biết mặt nó thôi.

Nhìn cũng biết tụi Bích Ly như thế nào, nhỏ nào nhỏ nấy mặt tái mét “nghĩ sao đem 1 băng đảng xã hội đen ra đấu với trùm mấy chục băng đảng lớn”

Nó nghiêm mặt, vẻ mặt lạnh lùng, gọn gàng 1 câu rồi bỏ đi.

- Xử đẹp tụi nó,cho nằm viện 1 tuần.

- Vâng! thủ lĩnh yên tâm- tên cầm đầu lên tiếng.

Tụi thuộc hạ của ly kêu lên van xin khẩn thiết nhưng...với tư cách là Rinny, nó không động lòng 1 tí nào...lẳng lặng bỏ đi...mất hút.

Vừa bước ra khỏi con đường đó, nó gặp hấn, không nói gì, nó lẳng lặng bỏ đi. Ngay lúc đó hấn nắm lấy tay nó:

- Em xem anh là cái gì hả?- hấn quát

- Bỏ ra- nó lạnh lùng ra lệnh.

- Trả lời câu hỏi của anh đi.

-

Nó không nói gì, hấn tức giận, không kiểm soát được mình, hấn tát nóchát....

Nó vẫn im lặng ,bỏ đi không thèm nhìn hấn 1 lần.

Hấn đau thất lại...và lần thứ 2, hấn khóc...khóc rất nhiều...khóc để quên...quên người làm hấn đau....

Còn Jun, từ lúc nó trở về sau vụ biến mất trong 1 tuần đó, cậu luôn theo dõi nó và bỗng nhiên biết rằng, thằng bạn mình chính là hấn yêu nó rất nhiều, nhiều đến nỗi Jun thấy mình không bằng hấn và Jun quyết định bỏ tình yêu dành cho nó vì biết sẽ không có cơ hội.

Tối hôm đó...

- - Jun gọi cho hấn.

- Bar Ivani –Hấn lạnh lùng đáp.

- - Jun bảo hấn.

- Ok!

Hấn vừa cúp điện thoại thì 1 con nhỏ ổng ẹo đến chỗ hấn.

- Anh ! sao ngồi có 1 mình zậy, em ngồi zới nha- nhỏ nói.

Hấn nhìn nhỏ,con nhỏ sexy zô cùng, phấn son cả kỹ, áo 2 dây ngắn,quần jean đầy ngắn ôm sát đùi. hấn hỏi:

- Em thấy anh như thế nào:

- Chu choa, cái này phải nói là Number one,thấy mê lun đóa- nhỏ ôm lấy tay hấn nói.

- Hấn uống cạn chai rượu trên bàn và đập xuống sàn, hét lên:

- Vậy tại sao cô ấy lại lơ tôi, tại sao người tôi yêu lại ghét tôi.

- Nhỏ nào khủng zậy trời, chắc nó mù rồi, anh bỏ nó đi- Nhỏ ổng ẹo

- Cút, cút đi- hấn thét đuổi nhỏ.

- Em có làm gì đâu- nhỏ cong môi lên nói.

- Tôi đếm tới 3, không cút thì đừng trách- hấn tức giận.

- 1...

- 2...

- 3...- nhỏ vẫn đứng đó, tưởng hấn không dám làm gì mình vì ở đó có nhiều người.

- Cô gan nhĩ- hấn tức giận cho nhỏ 1 cái tát trời giáng...Chattttttt...ẦM...nhỏ té lăn ra.

- Nếu còn ở đó, không biết tôi có giết cô không đó...- Hấn nhìn nhỏ kiêu hãnh dọa, nhỏ sợ hãi bỏ chạy.

Hấn ngồi đó, gọi thêm 3 chai rượu thì Jun phóng con black tới.Vừa bước vào, Jun thấy hấn đang uống rượu, bên cạnh mười mấy chai đã cạn, 3 chai vẫn còn và 1 chai bị bể.

- Hey! Jen, sao mày uống nhiều vậy?- Jun gọi hấn.

- Tao hận Rin...Tại sao chứ- hấn nói trong đau khổ- Tao yêu Rin thật mà...

- Thôi, tại mày không hiểu Rin thôi- Jun an ủi.

- Không hiểu cái gì cơ?...mày thì biết gì- Hấn liếc nhìn Jun.

- Mày không nhận ra Rin đang sống 2 mặt à?

Bây giờ hấn mới chợt nhớ, Lúc mới vô trường,Rin như 1 cô nhóc nhí nhảnh,dễ thương, hoạt bát, nữ tính và hay nói chuyện tuy phong cách hơi quê mùa nhưng lúc đầu tiên hấn gặp Rin với hiện tại bây giờ, Rin lạnh lùng, ít nói chuyện và nhấn tâm. Hấn chợt nhận ra mình hoàn toàn không hiểu nó .

- Tại sao Rin ...Rin lại như vậy?- hấn hỏi.

- Tao không biết,nhưng hình như Rin như vậy để dấu cảm xúc thật sự- Jun nói.

- Mà sao mày biết- Jen hỏi.

- Tao đã từng thấy sự biến đổi kì lạ của Rin, từ 1 cô bé dễ thương biến thành 1 người lạnh lùng... mà thôi, trễ rồi, mày về đi.

- Mày chở tao đi...tao mệt rồi.

- Ok! Nhanh lên

5. Chương 5: Hạnh Phúc Đến Bên Anh..

Sáng hôm sau....

Hắn thay đồ rồi phóng chiếc Way100 yêu quý lên trường, vừa qua tới cổng thì...xoẹt...Hắn xém tông phải nó nhưng vì xe chạy ngang qua sát người nó nên nó bất ngờ ngã xuống .Không như lần trước, hắn xuống xe, chạy ra đỡ nó.

- Em có sao không?- hắn lo lắng.

Nhưng lần này, nó không chửi hắn mà chỉ phúi phúi cái váy và im lặng bỏ đi. Hắn nhìn nó, lòng vừa thấy đau vừa tức giận.

Về phần nhóm Bích Ly thì xin nghỉ phép, nhập viện hết, cũng vì thế, lũ con gái không có gì cản trở nên bu quanh hắn suốt.

Hắn bực mình đi lên khu vực dãy B để trốn thì bọn con gái vẫn bám theo.

- Anh ăn cái này đi, em tự làm đó.- 1 con nhỏ 2 tay đưa nó cái bánh nướng to.

- không, anh uống sữa của em nè- nhỏ khác xô nhỏ này ra...cứ thế, cứ thế, mấy con nhỏ đó cứ nhao nhao lên .

- Biến hết đi,Ồn chết được- Hắn quát lên làm cho lũ con gái sợ hãi nhưng không vì thế mà tụi nó chịu thua.

Vừa thấy nó đi qua, hắn xô 1 con nhỏ ra để thoát thân.Vừa chạy ra chỗ nó, hắn ôm nó trong tay, và nói:

- Rin là bạn gái tôi, mấy người biến đi, nếu không thì đừng trách- hắn nhìn tụi nó, 1 cái nhìn như bắn ra lửa khiến cả bọn bỏ chạy. 1 vì sợ,1 vì hắn nói hắn có bạn gái rồi .

Lúc đầu chưa hiểu gì xảy ra nên nó ngơ ngác nhìn nhưng khi bọn kia đi hết, nó chợt hiểu và nhận thấy hắn đang ôm nó, nó xô hắn ra và ...chát...chát...chát. 3 tiếng chát vang lên chói tai và dứt khoát.

- Ta đã nói không có kẻ nào được đụng vào ta.

- Làm người yêu tôi là vinh dự cho em lắm đấy con ngốc- hắn quát.

- Vinh dự ư- nó nhếch miệng cười rồi....

...Chát...

- Vinh dự này ta xin nhường cho lũ chó điên kia, ta không cần 1 tên tâm thần- nó lạnh lùng nói.

Dường như hắn đang bốc lửa, đôi mắt đáng sợ nhìn nó chằm chằm, không hiểu cái gì thúc đẩy hắn nên tuy không muốn, hắn vẫn đánh nó....Bốp...Cốp...cốp...cốp...Rầm.:mimi mo55:

Nó lăn xuống cầu thang vì nơi nó đứng gần cầu thang dãy B.Nó bầm khắp người nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, hắn xanh mặt, không biết tại sao lại đánh nó nên vội chạy xuống đỡ nó.

- Anh...anh...- Hắn lắp bắp.

- hahaha...đồ điên...tránh ra- Nó lạnh lùng đuổi hắn- Ta không cần 1 con chó vừa điên vừa bị đại.

Hắn cảm thấy như bị xúc phạm nên lần này hắn thực sự muốn đánh nó:

...Chat...

Tiếng chat vang lên rất to, chắc hẳn ,nếu là người khác thì đã ngất từ lâu rồi. nhưng nó, với ánh mắt sắc bén nhìn hắn như giễu cợt.Hắn nhìn nó lại càng điên hơn, định tát nó cái nữa thì nó cảm thấy sống mũi nhồn nhột, có cái gì đó chảy ra từ mũi nó. Hắn nhìn nó bị chảy máu mũi, giật mình bỏ tay xuống.

Nó đưa tay sờ cái thứ chất lỏng đang chảy ở mũi nó, nhìn thứ chất lỏng đo đỏ ấy dính ở ngón tay, Nó hét lên...

- ááá...!

Hình ảnh đó lại trở về, thân hình mẹ nó...đầy máu...máu...máu...

- Máu...máu...máu...aaa- nó thét lên- mẹ..mẹ...mẹ ơi...máu...aaa...- nó bắt đầu chảy nước mắt,giọt nước mắt mà 12 năm nay chưa bao giờ rơi xuống. Nó khóc rất to, rất nhiều, khóc như 1 đứa con nít.

Hắn nhìn nó bàng hoàng vì 1 con nhỏ không sợ trời, không sợ đất càng không sợ chết, một con nhỏ không rên lấy 1 lời, không phản kháng khi bị đánh như tử ấy lại khóc thét lên khi thấy máu, mặc dù chảy máu mũi chỉ là chuyện bình thường. Bỗng, hắn thấy nó vô cùng đáng yêu và tự nhiên hắn ôm nó vào lòng.Còn nó...nó vẫn khóc...miệng vẫn kêu gào: mẹ ơi...mẹ...máu...máu...

1 lúc sau, hắn thấy nó giảm dần tiếng khóc, hắn vén tay áo lau máu mũi cho nó, mặt nó vẫn tối xầm, hình ảnh mẹ nó chết trong thân hình đầy máu vẫn chưa mất, hắn lo lắng, lay nó:

- Rin...Rin- Làm nó giật mình, hình ảnh đó biến mất,sau khi hoàn hồn, nó phát hiện ra hắn vẫn ôm nó. Nó xô hắn ra, lại cái vẻ lạnh lùng, nó nói hắn:

- Chuyện tôi sợ máu và khóc, cảm cậu tung ra ngoài- nó đe dọa và bỏ đi.

Nó chưa đi được 3 bước, hắn cười đều:

- ồ! Anh muốn lắm chứ nhưng cái miệng anh thì không chắc lắm.

Nó giật mình, quay lại lườm hắn 1 cái:

- Đồ cáo già! Anh muốn gì?

- kakaka...đồ cáo già này muốn em làm bạn gái của anh.

Mặt nó đỏ ửng lên, lần đầu tiên trong đời nó xuất hiện loại biểu cảm này, nhìn nó lúc này dễ thương vô cùng.

- Cái...cái đồ...!- Nó run lên.

- Chà! Cái miệng anh tự nhiên thấy ngứa quá, tìm chỗ nào đông đông người xả ra cái đã- hắn nhìn ra chỗ khác giả bộ ngây ngô.

- Cậu...cậu...!- Nó vừa tức vừa ngượng.

Hắn giả bộ bước đi:

- Hình như mọi người đang ở phòng ăn.

- á...cậu...tui...tui đồng ý...được chưa...im giùm đi!- nó hét lên, mặt đỏ ửng.(tiêu cuộc đời tươi đẹp của tui rồi huhu)

Hắn quay lại cười, một nụ cười vừa hạnh phúc vừa ranh mãnh.

- Em hứa rồi nhé!- hắn nháy mắt làm nó cảm thấy có luồng khí lạnh chạy lên sống lưng. nó rùng mình “ cái tên này nguy hiểm quá ”

- Từ nay em phải gọi tôi là anh và xưng là em, tôi gọi phải tới ngay, không được lạnh nhạt với tôi và...chỉ có tôi được đụng vào em- hắn nói.

- Cái...cái đồ...- Nó định nói cái đồ đáng chết nhưng vì sợ hắn lại dở trò nên thôi.

Hắn cười, nắm tay nó đưa đi thì tự nhiên nó la lên:

- Đau...đau...tôi...à không e...em đau...đau- Mặt nó lại đỏ ửng.

Hắn ngạc nhiên quay lại, 2 má nó sưng lên, tay chân thì bầm dập, hắn giật mình:

- Em không sao chứ- hắn lo lắng.

- Đã nói là đau- nó rên rỉ.

- Ai, thằng điên nào dám đánh em, anh sẽ xử nó cho- Hắn sôi máu.

- Thằng đó...thằng đánh tôi...không em...đứng ngay trước mặt em- Nó nhìn hắn. Còn hắn, hắn quay đầu nhìn xung quanh, không có 1 ai.

- Đâu, anh không thấy- và tự nhiên, hấn chợt nhớ là chính mình đã đánh nó- á...anh...anh xin lỗi...

Nó nhìn hấn, nhìn cách cư xử không khác gì con nít của hấn, nó cười, cười rất to như chưa từng được cười bao giờ. Hấn nhìn nó ngượng cả mặt làm nó ôm bụng cười to hơn. Nhìn nó giống y hệt một thiên thần tinh nghịch

6. Chương 6: Nụ Hôn Phù Thủy....

Hấn như nghĩ ra điều gì đó nên rút điện thoại ,hẹn Jun,Kyo và kan lên sân thượng.Xong hấn nắm lấy tay nó kéo đi, Nó giật mình và chạy theo hấn.Hấn và nó lên tới sân thượng, cả 3 chàng nhà ta đã đợi sẵn ở đó và...cả 3 trở mặt không tin nổi, hấn và nó nắm tay nhau và hầu như muốn ngắt xiỉ khi nghe cái tin động trời của hấn:

- Từ nay, Rin là người yêu của tui.- Hấn tuyên bố.

- HẢ...- cả 3 chàng đồng thanh kêu lên.

- Bộ thật hả thủ lĩnh- Kyo run rẩy hỏi nó. Nó xấu hổ,khẽ gật đầu.

- Cha ơi! Con đang mơ hay sao- Kyo hét lên,tát vào mặt mình 1 cái,á,không phải mơ.

- Đồ ngốc! tao thấy cách nói của mày kì quá “cha ơi” à, không vắn điệu gì cả,phải nói là “cha m...”- kan nói chưa xong thì bị Jun và kyo bịt miệng lại, tránh để cho Kan nói đến từ ”mẹ”.

Kan tức mình, đẩy 2 người kia ra:

- Mẹ cha chúng mày,mắc mớ gì bịt miệng tao- kan hét lên

“thôi xong” Kyo tức mình đạp kan 1 cái té nhào,kan bực mình định chửi kyo thì...đằng sau,1 cảnh tượng lạnh lẽo.Mặt nó tối xầm lại, quá khứ lại trở về:

Những cơn mưa...những giọt nước mắt...Mẹ nói...máu...Tất cả hòa lẫn vào nhau tạo thành 1 bức tranh ghê sợ. Nó run lên,sợ hãi.Thấy nó như vậy, chợt hấn ôm nó vô lòng và đánh thức cơn ác mộng của nó bằng 1 nụ hôn.Nó giật mình,chân tay rã rời, mặt đỏ ửng lên trong khi cả 3 chàng Jun,kyo và kan đang há hốc miệng

- không thể nào- cả 3 đồng thanh- mới có 1 ngày mà 2 người tới mức đó rồi ư.

- Tình yêu đến thì tự nhiên yêu thôi- nó nói.Bây giờ thì cả hấn cũng sock,mặt cứng đờkhông tin vào tai mình vì vài phút trước hấn còn ép nó làm người yêu của hấn.

- Anh thôi cái kiểu đó đi,đưa tôi...em về- nó cúi gầm mặt xuống,xấu hổ không dám nhìn ai và kéo tay hấn ra ngoài. và đương nhiên là bị bắt gặp ngay khi xuống dưới.

Chuyện lọt đến tai Bích Ly, Nó uất hận vô cùng,máu sôi sùng sục ” tao không để yên ày đâu...chờ đó...ngày tao xuất viện”

Một tuần trôi qua, đúng 1 tuần,nhóm Bích Ly xuất viện và đã chuẩn bị sẵn quỹ kế dành cho nó ”chỉ cần mọi người và anh Jen biết con Rin là loại gái giang hồ thì anh Jen sẽ đá nó và nó sẽ bị đuổi học...hahaha”.

Sáng hôm đầu tiên đi học sau những ngày nằm viện, Nhỏ ly cùng đám thuộc hạ đến rất sớm để chuẩn bị.Sau 20’ ,mọi người lần lượt đến trường. Đến khi nó và hấn bước vào sân trường thì Bích Ly bắt đầu nói, từ trên phòng phát thanh nó nói qua micro:

- Mọi người chú ý, tôi có điều muốn thông báo.- Tất cả mọi người im lặng lắng nghe.

- Con bé Rin lớp 10a1 là 1 con nhỏ giang hồ- Bích ly tiếp tục nói.- Chính nó đã sai người đánh tôi phải nhập viện.

Mọi người bắt đầu nhìn nó xì xầm khiến nó khó chịu.Chẳng những thế,ở đâu ra 1 đám nữ sinh túm lấy hấn:

- Anh đá nó đi, nó là giang hồ đó.

- Con quỷ ấy không xứng với anh

.....bla...bla.....

Hắn nghe mà phát điên lên:

- Cút đi,tao yêu ai là quyền của tao- làm bọn con gái khiếp sợ

Hắn nhìn sang nó,thấy nó nhú mày lại ,có vẻ tức giận,hắn nói:

- Để anh bịt miệng nó lại,con khốn ấy- hắn định bước lên thì nó chặn lại.

- Kệ nó, anh không cần lo,anh biết em là ai mà,em có cách.

- Uhm- hắn nói rồi tiếp tục cùng nó đi vô trường.

thấy vậy, nhỏ Ly tức mình, vắn volum cỡ lớn nói:

- Em yêu cầu nhà trường đuổi nó khỏi yakry,nó là giang hồ, Thủ lĩnh Blue rose, Rinny of blue rose.- làm Cả trường xôn xao cả lên

Nó sôi máu vì Con Bích Ly đã tiết lộ điều cấm kị của thủ lĩnh Blue rose. Nó bỏ hắn lại chạy đi,hắn không hiểu nên đuổi theo nhưng không kịp,đành về lớp 1 mình.

Khoảng 10' sau, từ phòng phát thanh khẩn cấp của nhà trường,tiếng HT vang lên:

-

Bích Ly không tin vào tai mình nữa "Chuyện này là sao? đáng lẽ người bị đuổi là con Rin chứ!" nhỏ Ly nghĩ.Ly chạy thẳng lên phòng thầy HT và thấy nó đang ngồi trên ghế sofa,chân bắt chéo,đang nhâm nhi ly cà phê.

- Thưa thầy, người đáng bị đuổi là con giang hồ đó chứ- Nhỏ Ly chỉ về phía nó.

- Ly! em không được vô lễ với tiểu thư- HT quát.

- Em cũng là 1 tiểu thư quyền quý của tập đoàn đá quý naphia lớn nhất nước mà.

Nó nhìn Ly,nở 1 nụ cười đáng sợ:

- Tập đoàn đá quý naphia à- Nó nhếch miệng - cô tin chỉ trong 1 ngày, cái tập đoàn đó bị phá sản không.

- Mày là cái thá gì mà uy hiếp tao- Nhỏ Ly quát lên.

- Tiểu thư của tập đoàn L.G đủ tư cách uy hiếp cô chứ- Nó lạnh lùng nói.

Bích Ly ngồi phịch xuống, nét mặt cứng đờ,tay chân bủn rủn:

- Tập đoàn Lịch gia...?- Ly run rẩy hỏi.

- Chính xác! cô đắc tội với tôi hơi nhiều đó.

- Mình xin bạn bỏ qua lần này,mình không dám nữa đâu...

- Tôi là bạn của cô hồi nào nhỉ, với lại, cô không biết tôi là phù thủy máu lạnh của L.G à,lại còn là Rinny of blue rose nữa chứ- Nó nói bằng cái giọng đáng sợ.- Chỉ tại cô ngu ngốc tiết lộ bí mật cấm kị của thủ lĩnh blue rose này thôi.

- Xin bạn đó, mình sẽ làm bất cứ thứ gì bạn yêu cầu- nhỏ Ly khẩn cầu.

- Ok! Bỏ qua cho cô cũng được, nhưng...cô phải làm bất cứ việc gì tôi sai bảo.

- Được...được rồi...mình sẽ làm- Nhỏ Ly mừng rỡ.

- Bây giờ, Cô chuyển qua Lucky học đi,việc cô bị đuổi đã thông báo rồi nên tôi không muốn để trường yakry bị mất mặt.

- Lac...Lucky?- Ly sững sốt- Nhưng đó là trường bình dân hạ cấp của bọn du côn ,quậy phá mà....

- Không đi cũng được...Xem như Naphia biến mất là vừa.
- Không...tôi sẽ học- nhỏ Ly kéo tay nó lại cầu xin,2 hàng nước mắt chảy dài “Con khốn! có ngày tao sẽ giết mày”

7. Chương 7: Kế Hoạch Trả Thù...

Ngày hôm sau,Bích Ly chuyển vô trường Lucky. Nhỏ quen ngay với đại ca của trường cũng chính là thủ lĩnh của bang Hiri, 1 băng đảng du côn thường xử dụng vũ khí sắt bén để đánh nhau ,cũng vì thế, ít có băng nhóm nào dám đụng vô.Nhờ địa vị và sắc đẹp, Ly đã lợi dụng tên đại ca đó để tiêu diệt nó.

Tên đại ca đó tên Châu Hải Phong, lớn hơn nó 2 tuổi,gia cảnh không mấy khá giả nhưng không đến nỗi khó khăn.

Bước đầu,Ly tìm hiểu về phong rồi bắt đầu tiếp cận:

- Chào anh- nhỏ ly chào phong
- Oh! Chào cô em xin đẹp- Phong đến gần ly- anh quen với em được chứ công chúa.
- được thôi! Nếu anh giúp e một việc.
- việc gì?
- giết 1 con nhỏ đc chứ?
- chuyện nhỏ.

Cái câu “chuyện nhỏ” của phong làm nhỏ ly phát sợ nhưng nó cố giữ bình tĩnh.

- Em là ly, cứ gọi em là Lyly.
 - Tên hay ghê, anh tên phong. Nhưng anh thích cái tên devil hơn.
 - đc rồi, 5 pm tại sanami coffee. Gặp em nha devil!
 - sẵn sàng thưa người đẹp.
- 5h nhỏ ly đến đã thấy phong ngồi đó.
- Hey,Devil! Đến lâu chưa.
 - Mới thôi, em uống gì Lyly.
 - Cho em 1 ly sữa.
 - Ok, Phục vụ, cho 1 ly sữa và 1 café đen.- Phong vẫy người phục vụ nói.
 - Vâng thưa khách quan.

- Được rồi, em hẹn anh có chuyện gì.- Phong làm mặt nghiêm túc
- Anh biết Rinny of blue rose chứ!
- Biết!

- Em muốn anh giết nó.

- Hóa ra người em muốn giết là nó, hơi khó nhưng anh sẽ giúp- Nói xong hắn hôn lên cổ Ly- Đây là con dấu em thuộc về anh,Lyly à.

Ly giật mình và bắt đầu hoảng sợ.

- Được rồi, em về đi, 2 ngày nữa anh gặp lại em, địa chỉ anh nói sau.

- Vâng...vâng- Ly run run.

Phong bỏ đi, còn ly ngồi đó thần thờ “ sao cũng được miễn mày mãi mãi không còn trên đời này nữa là được rồi! Rin”

Tại trường Yakry...

- Thủ Lĩnh, Thủ Lĩnh- Kyo chạy nhanh lên sân thượng gọi nó, Lúc này nó đang nói chuyện cùng hân, (Đường như nó đã bắt đầu thích hân)Nghe gọi, nó quay lại nhìn Kyo hỏi:

- Chuyện gì mà cậu chạy như điên vậy- Nó hỏi cậu bạn đang thở hồng hộc.

- Hộc...hộc...Bọn hiri muốn thách đấu với chúng ta.

- Xì, tưởng gì đánh nhau thôi mà.- Nó biểu môi.

- Tại thủ lĩnh không biết chứ...hộc...hộc- Nói không được, kyo đưa mẫu giấy nhỏ cho nó.

Gửi Blue rose!Tụi tao muốn đánh với tụi mày bằng...mã tấu. để xem kẻ nào mạnh hơn. Thủ Lĩnh của tụi bay nhất định phải có mặt, nếu không, xem như tụi bay chịu thua.trận đấu sẽ bắt đầu lúc 20h ngày mai tại Vasco.

Hiri...Châu hải Phong- Devil.

- Chik tiết! đấu thì đấu- Nó tức giận, vứt mẫu giấy bị vò nát xuống dưới đất .

- Nhưng mà em...- Hân ngăn nó lại.

- Anh đừng lo, em không dễ để mình bị thương đâu.

- Anh cảm thấy không ổn.- Hân lo lắng.

- Nó đặt lên má hân 1 nụ hôn và bỏ đi theo kyo. Còn hân thì đờng ngậy ra bởi đây là lần đầu tiên nó chủ động.

- Tập hợp tất cả anh em Blue rose và Sanry(1 băng nhóm nhỏ mà nó thâm tóm, được dùng để hỗ trợ khi cần thiết)Tại quán Bar Max(Quán bar mà nó chiếm được từ băng khác)Lúc 15h hôm nay.

- Ok sir!- Kyo chào nó và bỏ đi thông báo.

15h.....

- Nó phóng chiếc SH đến bar max trong 1 bộ đồ đen bóng gồm áo 2 dây ,khoác bên ngoài chiếc áo nỉ dài tay ngắn cùng chiếc quần bò ôm sát chân mang theo đôi boss cổ cao, khuôn mặt mang chiếc kính râm đen to che nửa mặt và trên áo có gắn 1 cánh hoa hồng xanh.Bước vào quán bar, tất cả thuộc hạ nghiêm mình cúi chào nó.

- Chào thủ lĩnh!

- Ngồi đi!- nghe nó nói, tất cả ngồi xuống.- Mọi người chắc biết lý do triệu tập rồi chứ.

- Vâng!- Tất cả đồng thanh.

- Tôi không muốn anh em bị thương nên mỗi người phải mang giáp và chuẩn bị 1 thanh sắt, tuyệt đối không được để mã tấu chém phải.

- Thủ lĩnh yên tâm, tụi em sẽ cẩn thận.

- Tốt, bây giờ bên băng blue rose, cử ra chục anh em có sức phòng thủ tốt nhất do Kyo chỉ huy sẽ ra trận tiên, nếu tình hình căng thẳng thì số anh em còn lại trong blue rose sẽ theo Kan ra tiếp ứng, còn về phía sanry, tôi cần anh Massi tiếp ứng lúc cần thiết. trận đấu phải nhanh, gọn và không để xảy ra bất kì động tĩnh gì.

- Tụi em sẽ cố gắng hết sức.

- Ok! Ngày mai, lúc 20h có mặt tại vasco ,được rồi, giải tán đi, tôi về trước đây.

- Im ngay, mày không có tư cách nói với thủ lĩnh đầu thằng khốn- Kyo quát lên.

- Không cần nói nhiều, xông vô đi,tụi bay không thắng nổi ta đâu - nó giơ tay ra hiệu cho kyo thôi nói và nở 1 nụ cười khinh bỉ lữ hiri.

Vừa dứt câu, bọn hiri đã xông vô,nó thừa biết điểm yếu của bên địch trước khi đánh, bằng hiri toàn lữ nóng nảy nên dễ bị kích động vì thế khi đánh rất dễ lộ khe hở.chiêu khích tướng của nó thành công mỹ mãn, không cần nhóm 2 và băng sanry ra trận, Blue rose dễ dàng giành chiến thắng.

Hắn rất lo cho nó nên đã đi theo nhưng nhìn cái cảnh tượng lúc này ,hắn yên tâm, tính bỏ đi thì thấy Bích ly đang chạy lại chỗ mấy cái thùng mà nó đứng.Nó hoàn toàn không biết gì, chỉ đứng nhìn Phong nở 1 nụ cười khinh bỉ như muốn nói rằng mày sẽ chẳng bao giờ thắng được tao. Nhận được cái cười của nó, phong không hề tức giận mà chỉ nở 1 nụ cười nửa miệng:

- Tao không cần thắng blue rose làm gì- làm nó giết mình . Còn hắn đang núp ở gần đấy, nghe phải lời của Phong, bỗng chốc hắn thấy bất an.- Tao chỉ cần CÁI MẠNG CỦA MÀY.- Phong gần từng chữ.

Vừa dứt câu, Ly đã chạy tới và xô ngã mấy cái thùng dưới chỗ nó đứng....Rầm....Nó rơi xuống, từng chiếc thùng đập mạnh vào người nó...cốp... người nó rơi xuống và phải 1 mồm đá gần đó...Mắt nó mờ đi... “mẹ...con theo mẹ đây”... rồi ngất xỉu. Bích ly đứng đó, 2 con mắt từ vui mừng chuyển sang sợ hãi khi thấy hắn chạy lại ôm lấy nó.Thằng phong vừa thấy nó rơi xuống đã kéo đồng bọn rút lui. Blue rose và sanry chạy tới kịp tóm lấy nhỏ Bích Ly.

- Rin...rin...em dậy đi...- hắn run lên, 2 hàng nước mắt chảy ra- em không được chết...rin...n.....

- Thủ Lĩnh...tụi em cần chị...chị tỉnh dậy đi...- blue rose cũng như sanry cũng kêu gào thảm thiết.

- Giá mà...giá mà anh ngăn con khốn ấy lại...Anh yêu em...mãi yêu em...rin ơi...Em đã nói là Em yêu anh mà...tại sao lại bỏ anh...- Hắn gào to

Không biết tại sao lúc ấy trời đổ mưa, giống như lúc mẹ nó ra đi, máu trên người nó hòa lẫn vào trong mưa, trong nước mắt. những cơn mưa như những giọt lệ tuôn rơi trên khoảng trời đêm âm u, giống như tiếng khóc của hắn. 1 giọng nói vang lên, thức tỉnh màn đêm u tối trong hắn và trong lòng Blue rose:

- Nhanh lên, đưa Rinny đến bệnh viện- Massi hét lên.

- Phải, gọi xe cứu thương, nhanh lên- hắn hét lên và bế nó chạy về phía đường quốc lộ. 3p sau, xe cứu thương chạy tới đưa nó vào bệnh viện. Hắn không lên xe được vì trên xe đã có 5 bác sĩ ngồi bên trong sơ cứu cho nó.Xe đi khuất, lúc này, hắn mới để ý đến nhỏ Ly đang run rẩy.

...chátthttttttttttt....một tiếng chát vang lên khuấy động cả đám người đang lo lắng.Ly ngã lăn xuống đường, đưa đôi mắt hoảng sợ nhìn hắn. Nhìn hắn bây giờ giống như muốn giết chết Ly vậy , nếu không ngăn lại có thể xảy ra án mạng bất cứ khi nào. Hắn cầm viên gạch giơ lên tính đập vào người nhỏ ly, trong đầu hắn không còn suy nghĩ gì cả .thấy vậy, Kan giữ chặt tay hắn:

- Để đó cho cảnh sát lo, gia đình nó cũng không yên đâu.

Hắn hồi tỉnh, bỏ viên gạch xuống và phóng chiếc SH của nó lên bệnh viện.Ông của nó, sau khi biết được nó bị thương nặng liền bay từ Pháp về VN bằng máy bay riêng.Rất nhanh, sau 1 tiếng đồng hồ, Ông nó đã có mặt tại bệnh viện và thấy hắn đang đứng ngồi không yên trước phòng cấp cứu. ông ta gọi 1 y tá từ trong phòng cấp cứu bước ra và hỏi.

- Cháu tôi sao rồi.

- Hiện tại tiểu thư bị chấn thương khá nặng ,xương sườn và chân bị gãy, tim đập rất yếu, khó mà qua khỏi.- ông nó như hóa đá nhưng vẫn cố bình tĩnh lại nói với hắn.

- Cậu là bạn trai Tiểu Du.

- Vâng, cô ấy sao rồi ạ.- hắn nắm lấy tay ông và hỏi.

- Cậu mệt rồi...về đi...tôi sẽ trông cháu tôi.- Ông không muốn cậu ta chờ đợi cháu mình nữa nên bảo cậu ta về.

- Nhưng...
- Về đi, nếu cần mai hãy đến, muốn thì hãy cầu nguyện cho cháu ta đi.
- Vâng...- hấn buông tay ra, buồn rầu trả lời ông nó rồi bỏ đi.

Ngày hôm sau, hấn dậy rất sớm chạy lên bệnh viện. thấy cô y tá ngày hôm qua, chạy đến bên chỗ cô y tá, hấn hỏi:

- Chị cho em hỏi Bệnh nhân Lịch Tiểu Du cấp cứu ngày hôm qua sao rồi ạ.
- Xin lỗi cậu, cô ấy tử rồi.

Như sét đánh ngang tai, hấn khụy xuống đất:

- Tại sao....o.....o.....o..... aaaaaa- hấn hét lên mặc cho y tá khuyên ngăn rằng trong bệnh viện không được làm ồn.

Y tá hết cách, đành chỉ cho hấn mộ của cô. Hấn phóng SH của cô ra ngoại ô thành phố. Trong 1 nghĩa trang, hấn bước tới trước 1 ngôi mộ lớn xây bên cạnh 1 cây hoa sữa trắng muốt, nhìn di ảnh của nó, hấn khóc rất nhiều.

- Tại sao em lại bỏ anh...Hỡi người tôi yêu...anh đã chờ em biết bao lâu...- hấn đập vào lồng ngực đang nhói đau của mình thành thịch- Ông trời ơi...ông nở lòng nào đem tình cảm của tôi ra đùa giỡn...ông bắt tôi yêu Rin...bắt tôi chờ đợi rin...cho 2 chúng tôi yêu nhau...rồi lại đem rin đi...mãi mãi...mãi mãi...aaaaaaaaa.....

Bầu trời vẫn nặng gắt như không thông cảm đến nỗi đau của hấn, ôm chặt nỗi đau trong lòng, hấn bước ra khỏi nghĩa trang...những bước chân nặng nề đến đau lòng.

2 năm sau, hấn đã trở thành 1 chàng trai năm 3 đẹp trai, cao to khiến nhiều em mê mẩn nhưng không dám đụng vào.hấn trở nên lạnh lùng, trái tim hấn như bị một sợi dây băng giá trói chặt, không chút tình thương. 2 năm liền, hấn ngày nào cũng đến mộ nó tâm sự, đem cho nó những bó hoa hồng đỏ như màu máu nó tuôn rơi, đem cho nó những câu chuyện cười ra nước mắt, 2 năm liền, hấn sống như 1 cái bóng lặng lẽ, không nói năng gì khiến Jun rất lo lắng. Một ngày kia, như bao ngày khác, hấn đến bên mộ nó, đặt bó hồng xuống, hấn lại nói, những lời nói, những câu chuyện như mọi hôm:

- Em biết không, trên trường mình giờ có thêm ông thầy mới quái ác lắm, ông lúc nào cũng lăm le tụi anh...- vừa nói, hấn vừa cắn chặt môi để khỏi tuôn nước mắt nhưng rồi, vẫn như mọi khi hấn vẫn gào lên- Tại sao em lại chết...em bỏ anh lại trong cô đơn như thế em vui lắm phải không.
- aaaaaa...hix...em chết đi còn anh thì sao, anh hận em,- hấn nói hận nó là hấn đang lừa dối bản thân, hấn muốn nói yêu nó thật nhiều nhưng nếu nói ra hấn sẽ đau hơn là hận nó.
- Bộ thích làm anh khóc vì em thì em vui lắm hả...sao em lại chết chứ- hấn cứ khóc mà không biết đằng sau cái cây hoa sữa gần đấy có 1 đôi mắt nhìn hấn cười thâm.
- Bộ thích tui chết lắm hay sao mà nói vậy- giọng nói của người ấy vang lên, hấn giật mình khi nghe cái giọng nói quen quen ấy, hấn quay lại.
- em...em...- giọng hấn run lên- Rin...rin phải không.
- Thì tui là Rin chứ còn ai vô đây nữa- Nó tiến lại gần hấn.
- Ông trời ơi, Sao ông lại cho hồn Rin vất vương thế này- hấn nhìn lên trời hét to.

...Bốp....

Nó Bốp lên đầu hấn 1 cái:

- Bị gì thế hả, tui còn sống
- Rin còn sống, vậy dưới này...- Hấn run run vừa vui vừa ngỡ ngàng chỉ vào cái mộ.
- Hi, đây chính là nơi chôn trái tim phù thủy, Jen gốc à- rồi nó ôm lấy hấn

Cả 2 trao cho nhau nụ hôn nồng thắm trong khung cảnh lãng mạn của từng cánh hoa sữa thơm ngát đang bay theo chiều gió, phải chăng, đó là 1 màu nhiệm tình yêu.sau này hấn mới biết rằng sau khi hấn rời bệnh viện trong đêm nó được cấp cứu, ông nó đã đưa nó qua Nhật điều trị 2 năm, vì chân và sườn bị gãy nên nó không đi đâu được. Ông nó đã dặn bác sĩ rằng nếu ai đến hỏi thì phải nói rằng nó đã chết để không ai làm phiền đến nó nữa và dựng nên ngôi mộ giả để khỏi bị nghi ngờ. Sau 2điều trị ,nó trở về, đến bên ngôi mộ giả, nó ngạc nhiên vì ngôi mộ vô cùng sạch sẽ, đã vậy còn có những bó hoa hồng đỏ thơm ngát bên cạnh, vừa thấy bóng người thì nó trốn vào sau gốc cây hoa sữa và chứng kiến cái khung cảnh “mắc cười” của hấn (chỉ có nó mới thấy cảnh đó mắc cười à) và 2 người lại được ở bên nhau.thiên thần mang trái tim phù thủy đã được giải thoát nhờ tình yêu, trái tim bằng giá ấy đã được chôn dấu ngay dưới ngôi mộ này, ngôi mộ của tình yêu của nó và hấn.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-thien-than-hay-phu-thuy>